

Arrest

nr. 107 003 van 19 juli 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Filipijnse nationaliteit te zijn, op 17 juli 2013 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van 3 juli 2013 houdende de weigering tot afgifte van een visum type D.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 juli 2013 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 19 juli 2013 om 11.00 uur.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat Raf JESPERS die verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché Filip MONDELAERS die loco advocaat Edda MATTERNE die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 5 april 2011 is verzoekende partij gehuwd met een Belgische onderdaan.

Op 29 april 2011 dient verzoekende partij een visumaanvraag voor gezinshereniging in. De afgifte van het visum wordt geweigerd op 25 oktober 2011. Tegen de beslissing dient verzoekende partij een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen die bij arrest nr. X van 28 maart 2012 het beroep verwerpt.

Op 22 februari 2012 dient verzoekende partij opnieuw een visumaanvraag type D in. De afgifte van het visum wordt opnieuw geweigerd op 3 juli 2012.

Op 17 april 2013 dient verzoekende partij voor een derde keer een visumaanvraag in voor gezinshereniging.

Op 3 juli 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij de afgifte van het visum type D wordt geweigerd. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“Beslissing

Resultaat: Casa: Weigering schijnhuwelijk

Visumtype:

Duur in dagen:

Aantal binnenkomsten:

Commentaar: Op 17/04/2013 werd via de Belgische diplomatieke post in Manilla een visumaanvraag gezinshereniging ingediend op naam van M. J., geboren op 10/02/1984, M. E. J. L., beiden van Filippijnse nationaliteit, om haar echtgenoot/ zijn stiefvader in België, H. J., geboren op 30/09/1975, van Belgische nationaliteit, te vervoegen;

Ter staving van deze visumaanvraag werd een huwelijksakte voorgelegd, waaruit blijkt dat betrokkenen op 05/04/2011 in de Filippijnen in het huwelijk getreden zijn.

Overwegende dat artikel 27 van het Wetboek van Internationaal Privaatrecht stelt dat een buitenlandse authentieke akte in België erkend wordt zonder dat een beroep moet worden gedaan op enige procedure indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld krachtens deze wet toepasselijk recht, en meer bepaald met inachtneming van de -artikelen 18 en 21 IPR-codex;

Overwegende dat volgens artikel 46 van het Wetboek van Internationaal Privaatrecht de voorwaarden voor de geldigheid van het huwelijk voor elk van de echtgenoten bepaald worden door het recht van de staat waarvan hij bij de voltrekking van het huwelijk de nationaliteit heeft;

Overwegende dat artikel 30 van het Wetboek van Internationaal Privaatrecht stelt dat een buitenlandse authentieke akte moet worden gelegaliseerd om in België geheel of gedeeltelijk in origineel of bij afschrift te worden voorgelegd.

Overwegende dat voor Belgische onderdanen, artikel 146 bis van het Burgerlijk Wetboek bepaalt dat er geen huwelijk is wanneer, ondanks de gegeven formele toestemmingen tot het huwelijk, uit een geheel van omstandigheden blijkt dat de intentie van minstens één van de echtgenoten kennelijk niet is gericht op het totstandbrengen van een duurzame levensgemeenschap, maar enkel op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel dat is verbonden aan de staat van gehuwde.

Overwegende dat een eerste visumaanvraag, ingediend op 29/04/2011, door de Dienst Vreemdelingenzaken geweigerd werd op 25/10/2011 in hoofde van schijnhuwelijk.

Overwegende dat op 08/12/2011 diende de advocaat van betrokkenen een verzoek tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Dit beroep werd verworpen op 28/03/2012 [arrestnummer 78 187].

Overwegende dat een tweede visumaanvraag, ingediend op 22/02/2012, door de Dienst Vreemdelingenzaken geweigerd werd op 03/07/2012, in hoofde van schijnhuwelijk waarbij door de Procureur des Konings te Antwerpen eveneens een negatief advies gegeven werd aangaande dit huwelijk.

Overwegende dat door betrokkenen hierop volgend een procedure in bij de Rechtbank van Eerste Aanleg ingediend werd om hun huwelijk te laten erkennen. Echter erkende de Rechtbank van Eerste Aanleg het huwelijk van betrokkenen evenmin (arrest 12/2544/B). De rechtbank van Eerste Aanleg concludeerde dat dit huwelijk van betrokkenen een schijnhuwelijk betreft.

Overwegende dat deze visumaanvraag dus de 3e visumaanvraag gezinshereniging betreft van betrokkenen.

Overwegende dat in het kader van deze visumaanvraag en uit het volledige administratieve dossier bij de Dienst Vreemdelingenzaken de volgende elementen gebleken zijn:

Op 17/04/2013 diende mevrouw M. J. samen met M. E., een nieuwe aanvraag gezinshereniging in. In het administratieve dossier worden foto's voorgelegd, alsook een overzicht door de heer H. J. van zijn bezoeken naar de Filippijnen. De heer H. J. gaf zelf aan dat hij op 24/12/2011 de laatste keer naar de Filippijnen vertrok.

Door de diplomatieke post te Manilla wordt meegedeeld dat de heer H. J. loopbaanonderbreking genomen heeft om bij mevrouw M. J. te verblijven in de Filippijnen. Dit gegeven wordt door een huurovereenkomst dd 15/12/2012 in de Filippijnen aangetoond. Echter wil dit dus ook zeggen dat betrokkenen elkaar gedurende 1 jaar niet zagen.

Er wordt door betrokkenen echter een document voorgelegd, uitgegeven door een Filippijnse autoriteit. dat mevrouw M. J. geen inkomen heeft en dus volledig afhankelijk is van de heer H. J..

In het licht van deze elementen besliste de Dienst Vreemdelingenzaken op 20/06/2013 het advies te vragen aan de Procureur des Konings met betrekking tot de erkenning van dit in het buitenland voltrokken huwelijk.

In zijn advies van 26/06/2013 formuleert de Procureur des Konings dat het huwelijk afgesloten op 05/04/2011 er duidelijk op gericht is een verblijfsrechtelijk voordeel voor de vrouw te bekomen.

De Procureur des Konings motiveert dit als volgt:

'Verwijzend naar uw dossier met referentie in rubriek vermeld, heb ik de eer u mee te delen dat met betrekking tot een schijnhuwelijk tussen H. J., °30.09.1975, van Belgische nationaliteit en M. J., °10.02.1984 van Filippijnse nationaliteit, mijn ambt zijn negatief advies handhaaft.

Bij vonnis van 19 november 2012 oordeelde de rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen dat de afwijzing van het huwelijk door de ambtenaar van de burgerlijke stand terecht was. Het verzoek van de heer H. en mevrouw M. tot erkenning van het betrokken huwelijk werd ongegrond verklaard. Tegen dit vonnis werd geen hoger beroep ingesteld, wat impliceert dat het vonnis inmiddels in kracht van gewijsde is getreden. Het betrokken huwelijk kan m.i. dan ook niet meer erkend worden of aanleiding geven tot het verstrekken van een visum gezinshereniging; immers, de rechtsgeldigheid van het huwelijk dient te worden beoordeeld op het ogenblik van de afsluiting ervan. De rechtbank heeft op grond van de beschikbare elementen vastgesteld dat het huwelijk strijdig is met de Belgische openbare orde. Het is onmogelijk om nu nog een beslissing te nemen dewelke ingaat tegen het gezag van gewijsde van de door de rechtbank genomen beslissing. Indien de heer H. het niet eens was met de door de rechtbank genomen beslissing, had hij hoger beroep moeten aantekenen. Door het vonnis staat nu vast dat het in de Filippijnen afgesloten huwelijk er kennelijk niet op gericht is om een duurzame levensgemeenschap te stichten."

Uit het voorgaande blijkt dat het in de Filippijnen afgesloten huwelijk er duidelijk niet op gericht is om een duurzame levensgemeenschap te stichten.

Het Parket verleent op basis van deze elementen een negatief advies met betrekking tot de visumaanvraag.

De erkenning van dit huwelijk zou bijgevolg leiden tot een resultaat dat kennelijk onverenigbaar is met de openbare orde. Het huwelijksinstituut maakt immers een wezenlijk bestanddeel uit van het Belgisch rechtsbestel en een miskenning van dat instituut kan een schending uitmaken van de Belgische internationale openbare orde (art. 21 Wetboek internationaal privaatrecht).

Overwegende dat uit deze aanvraag de verwantschap tussen M. J. en M. E. J. L. eveneens nog niet aangetoond werd.

Betrokkenen kunnen zich bijgevolg niet beroepen op de richtlijnen van art. 40ter van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wet van 08/07/2011, van kracht geworden op 22/09/2011;

Het visum gezinshereniging wordt geweigerd.

(...)

Motivatie

Wettelijke referenties: Art. 40 ter

Beperkingen:

- Aangezien aan één van de voorwaarden voorzien in hogervermeld artikel niet voldaan werd, wordt de visumaanvraag geweigerd. De andere voorwaarden werden echter niet nagekeken.*
- Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe visumaanvraag de andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht."*

2. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. Krachtens de artikelen 39/82, §2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en 43, § 1, van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kan de schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid alleen worden bevolen als ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten akte kunnen verantwoorden, de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de akte een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen en er feiten worden aangevoerd die de uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

2.2. De schorsingsprocedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid heeft een uitzonderlijk en ongewoon karakter. De toepassing van de procedure verstoort immers het normale verloop van de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en herleidt de rechten van de verwerende partij tot een strikt minimum. Om deze redenen moet de verantwoording door de verzoekende partij van de uiterst dringende noodzakelijkheid evident en dus op het eerste zicht onbetwistbaar zijn. De procedure kan daarom slechts worden aangewend in de enkele gevallen dat het spoedeisend karakter van de zaak, ofwel voor iedereen duidelijk is, ofwel door de verzoekende partij duidelijk wordt aangetoond aan de hand van precieze en concrete gegevens. De bewijslast is tweeledig: de verzoekende partij moet aantonen dat de schorsing van de tenuitvoerlegging volgens de gewone procedure te laat zal komen en dat zij bij het instellen van de vordering met de vereiste spoed, diligentie en alertheid is opgetreden.

2.3. Voor wat betreft de uiterst dringende noodzakelijkheid betoogt verzoekende partij in zijn verzoekschrift onder de titel "*belang en uiterst dringende noodzakelijkheid*" dat de bestreden beslissing haar persoonlijk schaadt in haar belangen. De schorsing van de bestreden beslissing heeft tot gevolg dat de minister op korte termijn een nieuwe beslissing neemt, zo nodig via kortgeding. Zij verwijst naar twee arresten van de Raad van State waarin de ingeroepen omstandigheden werden aanvaard als verantwoording van de uiterst dringende noodzakelijkheid.

Verzoekende partij wijst op haar huwelijk afgesloten in april 2011 met de heer H., met wie zij thans gedurende zes maanden heeft samengewoond op de Filipijnen. Zij wenst deze samenwoning onmiddellijk verder te zetten in België, nu de heer H. dient te werken en geen loopbaanonderbreking meer kan krijgen. Het is niet verantwoord dat verzoekende partij nog maanden moet wachten om een normaal gezinsleven verder te zetten. De huidige situatie gaat fundamenteel in tegen de waarborgen van artikel 8 van het EVRM.

Verzoekende partij leefde in de terechte verwachting dat zij een visum zou krijgen gezien het feit dat er intussen een periode van ruim twee jaar is voorbijgegaan sinds het huwelijk en uit alle gegevens van het dossier blijkt dat om een echte relatie gaat, gericht op een gebonden leefgemeenschap. De Belgische ambassade te Manilla heeft ook om een nieuw advies gevraagd aan de Procureur des Konings.

2.4. Verzoekende partij toont niet aan met concrete gegevens waarom de schorsing van de tenuitvoerlegging volgens de gewone procedure te laat zou komen.

De vereiste uiteenzetting in het verzoekschrift moet het bewijs bevatten dat de gewone schorsingsprocedure onmiskenbaar te laat zou komen om nog enig nuttig effect te sorteren omdat het nadeel zich reeds zou voltrokken hebben of minstens moeilijk herstelbaar zou zijn. Het onmiddellijk bevelen van de schorsing van de bestreden beslissing heeft niet tot gevolg dat "*de minister op korte termijn een nieuwe beslissing neemt*", zo nodig via kortgeding. Na een onmiddellijke schorsing van de bestreden beslissing kan de voorzetting van de procedure worden gevraagd en in afwachting van de behandeling van de nietigverklaring blijft de bestreden beslissing in dergelijk geval geschorst en kan ze aldus niet ten uitvoer worden gelegd. De niet ten uitvoerlegging van de bestreden beslissing zal niet tot gevolg hebben dat de verwerende partij een nieuwe beslissing neemt en zal geen enkele wijziging aanbrengen in de huidige rechtstoestand van verzoekende partij. Enkel de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan soelaas brengen aan verzoekende partij, in die zin dat het bestuur dan verplicht is om zich opnieuw over het dossier te buigen en de visumaanvraag opnieuw te beoordelen rekening houdende met de motivering van het arrest van de Raad.

Waar verzoekende partij verwijst naar twee arresten van de Raad van State toont zij niet aan dat zij een gelijkaardige zaak betreffen als *in casu*. In het arrest 127.325 van 22 januari 2004 betreft de bestreden beslissing een verwerping van de aanvraag om machtiging tot verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten en in het arrest 148.277 van 23 augustus 2005 wordt de uiterst dringende noodzakelijkheid verantwoord door familiale omstandigheden, met name de nakende geboorte van een kind. De verwijzing naar de voormelde arresten is bijgevolg *in casu* niet relevant.

Verzoekende partij betoogt dat zij sinds april 2011 gehuwd is met de heer H. met wie zij thans gedurende ongeveer zes maanden heeft samengewoond op de Filipijnen. Niettegenstaande verzoekende partijen sinds ruim twee jaar gehuwd zijn dient de Raad aldus vast te stellen dat zij bijna al die tijd gescheiden leven. Het gescheiden leven op zich kan dan ook geen rechtvaardiging betekenen voor de plotse hoogdringendheid van de situatie. Verder maakt verzoekende partij op geen enkele wijze aannemelijk op welke wijze haar wens om de samenwoning verder te zetten in België door het indienen van een gewone schorsings- en/of annulatieprocedure *in casu* te laat zou komen.

In zoverre verzoekende partij verder lijkt te willen aangeven dat haar belang voortvloeit uit de miskenning van artikel 8 van het EVRM kan de Raad slechts vaststellen dat deze verdragsbepaling – in tegenstelling tot wat verzoekende partij lijkt te veronderstellen – als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39).

Verzoekende partij kan dan ook niet worden gevolgd waar zij meent in de "*terechte verwachting*" te leven dat zij een visum zou krijgen. Ook haar betoog dat de Belgische ambassade om een nieuw advies

van de Procureur des Konings heeft gevraagd omdat verzoekende partij nieuwe gegevens heeft aangebracht overtuigd niet, nu de Procureur op 26 juni 2013 een negatief advies heeft gegeven aangezien het huwelijk volgens hem er duidelijk op is gericht om een verblijfsrechtelijk voordeel te bekomen.

Verzoekende partij toont dan ook niet aan dat de schorsing van de tenuitvoerlegging volgens de gewone procedure te laat zal komen.

Dienvolgens is niet voldaan aan de eerste van de drie cumulatieve voorwaarden om tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid over te gaan zoals opgelegd in de artikelen 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet en artikel 43, § 1 van het PR RvV. Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien juli tweeduizend dertien door:

mevr. N. MOONEN, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. L. JANS, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

L. JANS

N. MOONEN